

[Lars P. Jensen.]

dette problem fremsat lovforslag i 1927 og i 1932 af det konservative folkeparti. Det blev ikke aktuelt, idet vi i 1932 fik valuta-centralen, og dermed faldt problemet væk. I toldkommissionen har vi liggende et udkast til hovedbestemmelser med hensyn til dumping, som er udarbejdet af tolddepartementets embedsmænd i juni 1952; vi har i selve GATT-overenskomsten definitioner og retningslinier for, hvad problemet indeholder; mit partis gruppeformand, det ærede medlem hr. Einer-Jensen, har i toldkommissionen fremsat en skitse til et sådant forslag, og vi har hele den norske betænkning om dette spørgsmål. Jeg indrømmer åbent og ærligt, at det er meget svært at bedømme, hvad der er dumping, og hvad der ikke er det. Der er vel også nogen, der slet ikke vil erkende, at der foreligger et problem. Men vi er af den opfattelse, at tiden er inde til at tage stilling til det og blive klar over, om der skal ske noget, om det skal løses eller ej, og hvis det skal løses, da på hvilken måde det skal løses. Tekstilindustrien har længe gjort opmærksom på, at den er ude for en ret stærk dumping; der nævnes bl. a. i tekstilarbejdernes blad „Stof og Saks“ ret stærke eksempler herpå. Jeg kan også nævne, at på glasarbejdernes kongres fornylig oplystes det, at man kan importere glas her til landet til sådanne priser, at vi, selvom vi slet ikke ville tage noget for arbejdet, ikke kunne konkurrere med priserne på importerede glasvarer. Vi vil gerne drøfte problemet i det kommende udvalg og se, om vi kan finde frem til en løsning.

Med disse få bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale forslaget om uforandret forlængelse af loven.

Anker Lau: Må jeg begynde med at minde om, at mit parti og det konservative folkeparti ved behandlingen af lovforslaget om erhvervsøkonomiske foranstaltninger sidste år stillede en række ændringsforslag, som tilsigtede at fjerne alle bemyndigelser, som i særlig grad hørte krigen og krigstiden til, og som vi anså for helt overflødige. Det drejede sig om de helt uaktuelle bemyndigelser til at genindføre rationeringer, fordelingsordninger og produktionsordninger. Vi stillede også et ændringsforslag, hvorefter

ankenævnets afgørelser skulle kunne ind-
ankes for de almindelige domstole. Jeg skal ikke komme ind på dette ved denne lejlighed, men indledningsvis fastholde disse ændringsforslag, og med hensyn til den nærmere argumentation skal jeg henvise til det, jeg sagde ved det tilsvarende lovforslags behandling sidste år.

Allerede dengang gav jeg udtryk for, at jeg havde videregående ønsker om afvikling, og jeg vil også nu tilkendegive, at de førnævnte ændringer ikke tilfredsstillende vore ønsker. Vi mener faktisk, at det nu må være muligt at finde en afvikling, som stiler imod fuld liberalisering indenfor EPU-området. Hertil kan så måske føjes et eller andet organ, som kan regulere og formidle øst-vesthandelen; nationalbankens beføjelser vedrørende selve valutaen må opretholdes, og det kan vel overvejes, om det endnu er nødvendigt at have et organ til at overvåge udviklingen med hensyn til dollarvarer. Er der i enkelte situationer brug for andet end dette, så kan spørgsmålene forelægges for folketinget, og det må være rigtigt at gennemføre sådanne ting ved særlig lov, hvis det som sagt skønnes nødvendigt.

Min begrundelse for ønsket om denne dybtgående afvikling er i virkeligheden lige til. Selve den måde, hvorpå denne lov nu behandles og er blevet behandlet de senere år, er vel også udtryk for en anden bedømmelse end tidligere. For år tilbage var der ved denne lejlighed en stor økonomisk debat på grundlag af en omfattende ministeriel redegørelse for landets valutariske og hele erhvervsmæssige stilling. Nu derimod får vi en uhyre kortfattet fremsættelsestale, der egentlig blot antyder, at man ikke ønsker at give afkald på denne lovs vidtgående bemyndigelser, som er rare at have i påkommende tilfælde. Mon vi ikke i dag skulle se at blive enige om, at denne bemyndigelseslov, således som samarbejdet nu engang foregår indenfor Vesteuropa, har mistet enhver betydning for valutabalancens udvikling? Vi har da også i de senere år set en meget uheldig udvikling på dette område på trods af denne lov. Regeringens politik i de senere år, hvor valutabalancens udvikling har givet anledning til hovedpine og stadig gør det, har vist, at man ikke kan gå restriktionsvejen,